

kladivar

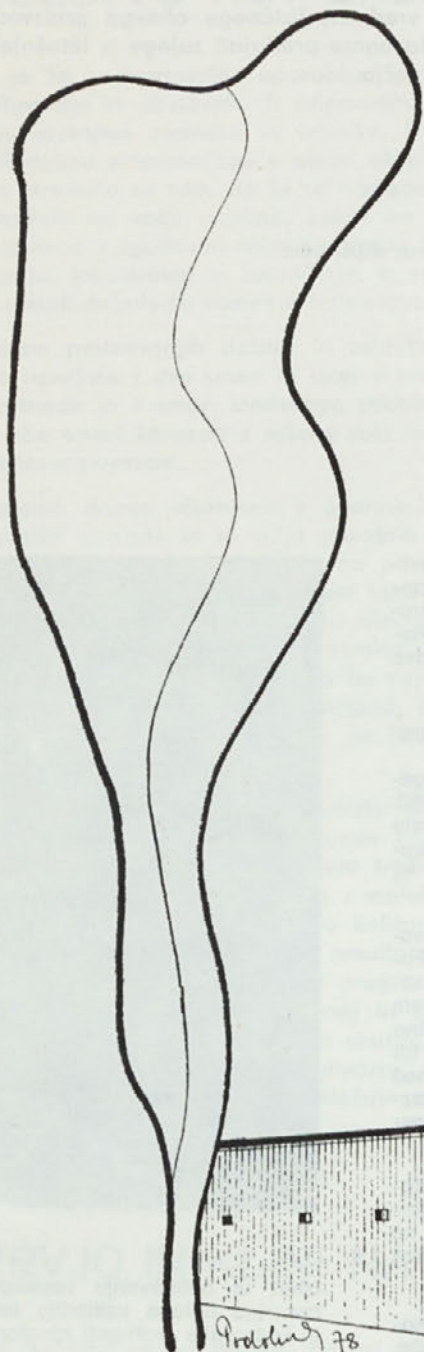
glasilo proizvodne OZD KLADIVAR Žiri

Letnik 8

Številka 6

Žiri, decembra 1978

Navada je, da ob Novem letu pozabimo na težave katere smo v preteklem letu prebrodili in si med seboj zaželimmo sreče in izpolnitev vseh želja. V krogu sodelavcev, v delovnem okolju pa je tudi navada, da napravimo obračun za nazaj, ugotovimo uspehe, analiziramo probleme in razloge za neuspehe, z namenom, da si zastavimo nove naloge, ki naj bodo take, da nam zagotovijo uresničitev naših želja.

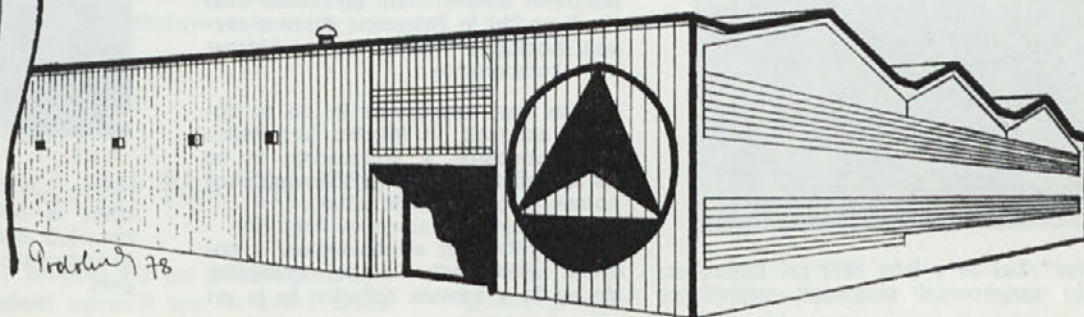
Skoraj v vseh jezikih je novoletna voščilnica „SREČNO NOVO LETO“. Torej želimo si sreče. Beseda sreča pa je tista beseda, ki izraža vse lepo in dobro. Sreča pomeni lepo življenje, pomeni zdravje, pomeni prijateljstvo, pomeni mir in veselje. Pomeni pa tudi svoboda in vero v lepo bodočnost. Takšno srečo pa si človek lahko ustvari samo sam. Ustvarjati si moramo razmere v katerih bomo lahko svobodno delali in ustvarjali za svojo srečo.

Zaradi tega si zastavljamo delovne naloge. Zaradi tega moramo spoštovati izvrševanje delovnih nalog, ker je to pogoj za doseg naših najsvetlejših ciljev, to je, da bomo srečni.

V letu 1979 želim vsem članom kolektiva „KLADIVAR“ Žiri SREČO.

Ambrožič Venče

TOREJ SREČNO NOVO LETO 1979 !

OSNUTEK PLANA 1979

Z izdelavo letnega plana poslovanja za prihodnje leto smo pričeli že v začetku meseca oktobra. Takrat smo akceptirali minimalno metodologijo izdelave in si razdelili izdelavo posameznih parcialnih planov. Istočasno smo sprejeli tudi roke, do katerih naj bi bili posamezni delni plani izdelani.

Po minimalni metodologiji je osnova vsem planom prodajni plan, ki mora temeljiti na raziskavi trga. Proučevanje trga je parmanentna dejavnost, ki ima za cilj ugotoviti kdo so kupci naših proizvodov, kje so locirani, koliko, kdaj in kje kupujejo; istočasno je treba poznati njihove finančne zmožnosti in okvirne razvojne programe. Vzporedno s tem je treba proučevati tudi konkurenco, domačo in tujo.

Prodajni plan je osnova za izdelavo plana proizvodnje, ki ga sestavljajo plan fizičnega obsega proizvodnje, plan potrebne delovne sile in plan koriščenja proizvodnih kapacitet. Temu sledi izdelava plana nabave doma in iz uvoza. Vzporedno s tem je treba izdelati še planske normative časa in materiala, planske kalkulacije, plan investicij in amortizacije, plan obratnih sredstev in koeficientov obračanja obratnih sredstev, plan potrebnih kadrov za celotno DO, plan štipendiranja in izobraževanja, plan režijskih stroškov.

Šele, ko so izdelani vsi ti plani lahko izdelamo plan dohodka in njegove delitve.

Trenutno smo v zadnji tretjini (po trajanju v dneh) izdelave letnega plana, ki pa v bistvu predstavlja glavni del. Zato so vsi podatki, ki jih navajam le aproksimativni, saj vemo, da šele delitev dohodka pokaže, kaj lahko oziroma moramo narediti v prihodnjem letu. Prav tako podajam samo res grobe in glavne kazalce, ker ostali podatki še niso znani. Vrednost fizičnega obsega proizvodnje naj bi znašala okrog 80 milj. din, (izračunana na osnovi netto prod. cen) ali 27 % več v primerjavi s planom za leto 1978. Največji porast obsega proizvodnje predstavlja program hidravlike, saj je večji v primerjavi s planom za leto 1978, kar za 140%. Vrednost prodanega blaga se giblje približno v istih mejah, kot vrednost fizičnega obsega proizvodnje. Le v primeru, da bomo prodajali zaloge iz letošnjega leta, bo nekoliko večja.

Luznar Andra, dipl. oec.

TEORIJA IN PRAKSA — NELOČLJIVI

V skladu z razvojnim programom in srednjeročnim planom in investicijskimi naložbami v letu 1977 je DO „Kladivar“ Žiri že v letu 1977 pri Republiški raziskovalni skupnosti prijavila

„Kladivar“ Žiri že v letu 1977 pri Republiški raziskovalni skupnosti prijavila

razvojno-investicijski projekt hidravlika, ki vsebuje nadaljni razvoj komponent za hidravliko. Celotna predračunska vrednost je din 23.250.000. Realizacija projekta je razdeljena v dve fazi:

1. raziskave, konstrukcija, izdelava protitipov, meritve, tehnološki proces v vrednosti 8.435.000 din.
 2. nabava potrebne opreme in organizacija proizvodnje din 14.815.000.
- Prvi del je že zaključen. Finansirala pa ga je Republiška raziskovalna skupnost 20 %, Ljubljanska banka 50 % in „Kladivar“ Žiri 30 %.

Za uspešno realizacijo razvojno-inovacijskega projekta Kladivar Žiri in Fakulteta za strojništvo podpisala samoupravni sporazum o medsebojnem sodelovanju na področju raziskovalno-razvojnega dela, prav tako pa je bil podpisan samoupravni sporazum med Kladivar Žiri in Železarno Štore o razvoju postopka vliivanja del za hidravlične komponente.

Namen tega sporazuma je, da se dosežki znanosti in tehnike kar najhitreje prenašajo v proizvodnjo in se na ta način dosežejo pričakovani ekonomski in gospodarski učinki. Sodelovanje strokovnjakov Fakultete za strojništvo in strokovnjakov v podjetju „Kladivar“ Žiri naj omogoča, da se že v samem začetku, to je pri

izbiri in oblikovanju raziskovalne in razvojne naloge uskladijo tehnološke in kadrovske možnosti združenega dela.

Že v fazi raziskav in razvoja izdelkov, se mora proizvodnja tehnološko opremiti in pripraviti potrebno kadrovska zasedbo. Ta del procesa pri osvajanju novih proizvodov pa zahteva finančna sredstva, katera se morajo zagotoviti že v sami fazi raziskav, kajti le tako lahko pričakujemo, da se bodo dosežki znanosti in tehnike odražali v naši gospodarski praksi. To pomeni, da mora biti politika raziskovalnih dejavnosti tesno povezana s politiko bank in finansiranja.

Program raziskav in razvoja med Fakulteto za strojništvo in Kladivarjem

Žiri na področju osvajanja komponent za hidravliko, kar predstavlja pomemben delež k razvoju naše strojegradnje. Razvoj strojegradnje sloni na spoznanju, da je dobro razvita strojegradnja nujen pogoj za uspešen razvoj ostalih branž industrije. Osvajanje sodobne tehnologije in prenos tehnološkega znanja naših domačih strokovnih institucij in strokovnjakov v ostale veje industrije je možen le preko strojegradnje. Na ta način se tudi v veliki meri zmanjša odvisnost našega gospodarstva od industrijsko bolj razvitih dežel.

Združena podjetja strojegradnje, v kateri je tudi DO „Kladivar“ Žiri imajo nalogo, da v povezavi z znanstvenimi institucijami razvijajo proizvodnjo sodobnih strojev in naprav, sodelujejo pri povezovanju in prenosu tehnologije iz razvitih industrijskih držav, istočasno pa krepijo in razvijajo domačo industrijo strojegradnje in s tem povečujejo moč in trdnost našega nacionalnega gospodarstva.

Ambrožič Venče, ing. stroj.

Ambrožič Venče, ing. stroj.

STRELSTVO KOT ŠPORT IN ŠE NEKAJ VEČ

Človek je že v pradavnini uporabljal pripomočke za svojo obrambo in obstanek. Ti pripomočki se razvijajo s samim razvojem znanosti in tehnike. Dokler ni poznalo človeštvo pripomočkov v obliki eksplozivnih snovi, se je stremelo za tem, da bi se napadalca odbijalo ali napadalo na večji razdalji, kakor na doseg roke. Tako poznamo v zgodovini takoimenovane fračarje, metalce kopja, lokostrelce in topničarje, ki so s pomočjo vzvoda metali debelejšje kamenje na nasprotnika.

Z razvojem proizvodnih dobrin in tehnike se je tudi strelstvo razvijalo v dve smeri in sicer v smeri, ki so ga gojile armade in v smeri strelskega tekmovanja. Seveda sta obe smeri korakali z roko v roki in sta tako še danes v tesni povezavi.

Tako imamo danes včlanjene v športne družine tudi predstavnike armade in to velja posebno v naši socialistični družbi, saj je strelstvo tesno povezano z vseplošnim ljudskim odporom in je kot tako še kako pomembno. Saj vemo, da vojak teritorjalec ali vsak član socialistične družbe, če je dober strelec, mu tudi napadalec daje spoštovanje tako, da bo raje trikrat premislil ali se mu splača sprožiti napad, ker se lahko zgodi, da bo imel take izgube, ki ne bodo opravičile njegove napadalne težnje.

Tako tudi v našem kraju deluje strelska družina Tabor, ki ima v svojem članstvu od pionirjev do najstarejših občanov Žirov. Člani se udeležujejo treningov in tekmovanj z zračno puško, tekmovanj z malokalibrsko puško in tekmovanj z vojaško puško kalibra 7,9 mm. V teh disciplinah dosegajo odlične rezultate, ki so plod redne vadbe in dobrega orožja. V drugih panogah, pa se ne morejo udeleževati tekmovanj in treningov, ker so ta orožja, zaradi previsoke cene družini nedostopna. Tako se tudi strelska sekcija Kladivarja, razen tekmovanj z malokalibrsko puško, udeležuje tekmovanj, ki jih goji strelska družina.

Na teh tekmovanjih dosega sekcija Kladivarja zelo dobre rezultate, če ne celo najboljše v družini. O tem govore diplome in priznanja v podjetju. Naj kar naštejemo nekaj rezultatov v letu 1978.

Sekcija se je udeležila tradicionalnega tekmovanja v nočnem streljanju v Ljubljani, kjer je zasedla 32. mesto med 280 ekipami iz cele Slovenije.

Udeležila se je tudi tekmovanja za „Zlato puščico“ v družini in so člani sekcije dosegli lep uspeh, saj je bilo kar 5 članov plasiranih med prvih 10.

Tekmovanje v čast Dneva borca – 4. julija je bilo naše najslabše tekmovanje v letošnjem letu, saj je bila ekipa komaj 5., med člani je bil najboljši na 3. mestu – posamezno.

Tekmovanje v čast krajevnega praznika Žirov, ki ga je organizirala naša sekcija pa je zopet pokazalo dejansko vrednost naših strelcev, saj so zasedli 1. mesto ekipno, kakor tudi posamezno.

Tudi v okviru športnih iger ZPS so se strelci udeležili tekmovanja in to v moški in ženski konkurenci. Tu pa so se odrezale naše članice, saj so bile z nekoliko več športne sreče lahko tretje. A tudi četrto mesto ni kar tako, saj vemo, da so športne igre ZPS shod športnikov, ki predstavljajo več kot 10.000 članov ZPS iz 14 delovnih kolektivov.

Tudi v bodoče se želi, da bi delavci „Kladivarja“, ki so tudi strelci dosegli dobre rezultate na športnem tekmovanju, kakor tudi, da se bi pomnožile vrste strelcev, ker le tako se bo tudi dvigala kvaliteta in množičnost za kar ima strelska družina Tabor eno od prvih nalog v kraju.

Gladek Vinko

Z VRVJO IN KLINI NA BLEGOŠ

Kdor le količkaj pozna Blegoš, bo pri priči ugovarjal: „Le kaj imajo z Blegošem opraviti vrvi in klini? Gora je nizka, saj se dviga iznad morja borih 1563 metrov. Ni strma, saj se po njenem temenu pasejo krave. Na

planino, ki se razprostira le malo pod vrhom, se lahko človek pricijazi kar z avtomobilom. Tistih nekaj skal, ki so raztresene po njegovem pobočju pa lahko prepleza vsako otroče!“ Vse to je res, vendar pa je ple-

šasti Blegoš doživel, da je nekaj prismuknjenih butic šarilo po njegovih pobočjih z razno plezalno navlako. Takole je bilo:

Nekega lepega dne je prišel k meni sodelavec Rajko, ki je doma iz Volake pod Blegošem in mi pričel pripovedovati o neki podzemeljski luknji, ki naj bi se nahajala nekje gori v njegovih strminah. Ne vem ali je slabo spal, ali pa ga je nemara celo pičila kaka strupena žuželka, ker si je vtepel v bučo, da se bo spustil v to luknjo in jo raziskal. Pričel je nagovarjati še mene, naj mu pomagam. Ker sem vedno pripravljen na vsako neumnost, me ni bilo treba dolgo prositi. Nahecala sva še korenini z Breznice Staneta in Mirana, ter Tonača, ki so takoj obljubili, da bodo pomagali.

V soboto smo se že zelo zgodaj našli na dogovorjenem mestu. Posedli smo v avtomobil – tako namreč pravi tistemu kupu zarjavele pločevine njegov lastnik Miran, in se zapodili po dolini. Naša plezalna oprema je bila kaj skromna: nekaj gasilskih pasov, dve dvajsetmeter-ski reševalni vrvi, nekaj čalad, ena plezalna vrv, veriga, drvarski škripec in nekaj ročnih baterijskih svetilk.

Na Hotavljah smo zavili iz Poljanske doline in priropotali v Leskovico. Tu smo zavili na gozdno pot, ki vodi navzgor globoko v blegoške gozdove. Na ravni jasi imenovani v Ogradih se cesta konča. Tu je še pred vojno stala žaga, o kateri pa danes ni več sledu.

V Ogradih smo zapeljali razmajani Miranov avtomobil v senco mogočnih krošenj starih smrek, pobrali iz nje-ga ropotijo in se odpravili navzgor. Tu se je izkazal Rajko, ki nas je vodil. V otroških letih je tam okrog pasel ovce, zato pozna Blegoš bolj, kot svoj lastni prazni žep. Do cilja naj bi po njegovem imeli kakih petnajst minut zmerne hoje. Razdrapan kolovoz, ki ga dandanes nihče več ne uporablja, nas je vodil skozi stare smrekove gozdove, zdaj navzgor, zdaj čez grabe, pa spet navzgor. Za seboj smo imeli že dvakrat po petnajst minut prav nič zmerne hoje, o luknji pa niti sledu. Ker smo začeli sumiti, da nas vleče za nos, se je Rajko izgovarjal, da je od takrat, ko je on tekal po tistih bregovih za ovčami, preteklo že mnogo vode, pa tudi gozd je bolj zaraščen. Izbral je drugi kolovoz, na katerem smo naleteli sredi gluhega gozda, ko pa je zmanjkalo še kolovoza, je krenil po eni izmed številnih steza, ki so vodile na vse strani. Trapali smo po njej gor in dol, dokler ni zmanjkalo še nje. Naš vrli vodnik nas je povedel skozi gozd kar na slepo in kmalu ni vedel več, kam naj se obrne. Tedaj se je razjezil Miran: „Če si se hotel z nami norčevati, bi to lahko storil v dolini, ne pa, da si nas privlekel gor v Blegoš. Ako mi takoj ne najdeš tiste jazbine, jih boš dobil z vrvjo po grbi, da boš ves klobasast!“ Prijatelj je menil, da ima klobase sicer rad, vendar pa sploh ne takih, katere ostanejo na koži po udarcu z vrvjo. Izgleda pa, da je grožnja zalegla, kajti ni minilo pet minut, ko smo obstali na robu zijajočega brezna, ki je izginjalo v globini. Na vrhu ima odprtina kakih 15 metrov premera, ki pa se kmalu precej zoži. Nahaja se na nekem sedelcu, ki ga tvorita glavno Blegošovo pobočje in neki stranski greben. Kraj je poraščen z bukovjem, tu in tam se nahaja kaka smreka. Tej okolici pravijo domačini Kramarjev laz. Po imenu sodeč je nekdanj morala biti tukaj čistina, kjer so kosili, ali pasli živino.

Obstali smo torej nad breznom in nemo zrl v temno globino. Nekdo je vrgel kamen in njegovo trkljanje, ko se je odbijal od kamnitih sten, je votlo odmevalo in se izgubilo nekje v osrčju zemlje. Pogum nam je upa-

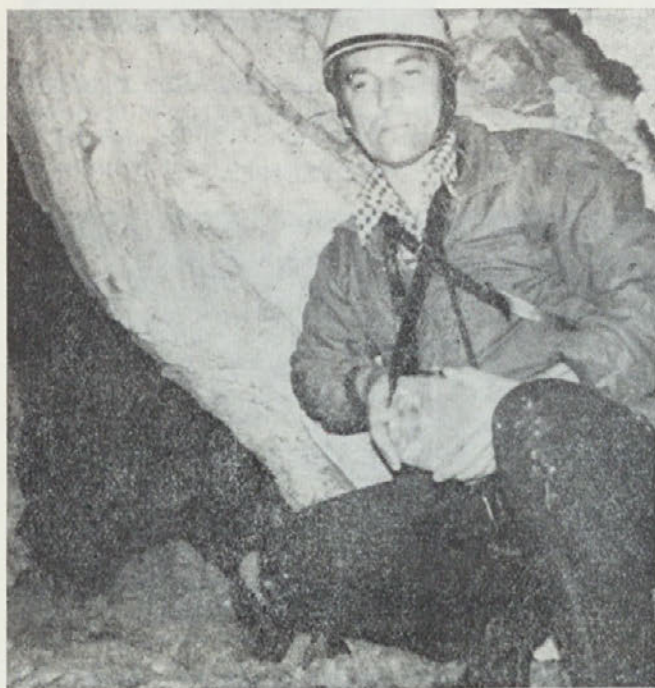
del, kajti stvar le ni izgledala tako nedolžno, kot smo si predstavljali. Tonač je prvi stisnil rep med noge: „Raje si dam vrtati luknjo v koleno, kot pa, da bi se brez spovedi spustil tja dol.“

Lotili smo se dela. Z verigo smo pritrdili škripec na debelo smreko, ki je rastle tik na robu brezna, skozenj pa napeljali plezalno vrv. Miran, ki smo ga določili, da se bo spustil prvi, nas je pri tem sumljivo opazoval. Venomer je tipal verigo, če slučajno ni popustil kakšen člen. Nazadnje, ko se je prepričal, da je veriga v redu in da je delo strokovno opravljeno, pa je spustil eno svojih najpametnejših: „Dobro, vrv, škripec in veriga so v redu in bodo zdržali. Kaj pa, če se izruje smreka?“ Menili smo, da te nevarnosti ni, seveda, če bo imel zaprta usta. Če pa bo venomer gobcal, kaj lahko pride do nesreče, saj je takrat, kadar govori tako „težak“, da bi ga človek raje nosil navkreber, kot navzdol poslušal. Že smo ga hoteli navezati na vrv, pa se nam je uprl. Menil je, da je čas za pošteno malico, saj smo preplezali skoraj polovico Blegoša, predno smo našli preključno luknjo. Takoj smo ga spregledali, da se je podelal in si hoče z malico pridobiti čas. Če že ima polne hlače ni treba, da bi imel še poln vamp. To naše zbadanje ni nič pomagalo. Miran je vztrajal pri svojem. Tako tudi nam ni kazalo drugega, kakor da smo odvezali nahrbtnike in potegnili iz njih klobase. Po malici pa se je pričelo zares. Ker si Miran ni mogel izmisliti nobenega pametnega izgovora več, si je opasal gasilski pas in se navezal. Pričeli smo ga spuščati. Sprva je plezal navzdol brez naše pomoči, ko pa je izginil čez previs, je zabingljal na vrvi kot zrela hruška. Tonač je kričal v globino: „Sedaj pa obljubi, da boš v lini plačal škap vina, drugače se lahko zgodi, da nam vrv zdrse iz rok.“ Odgovor, ki je priplaval iz brezna ni bil nikakršna obljuba, ampak nas je poučil, da se Miran ne da ugnati v kozji rog: „Zastonj se veselíte, da boste pili na moj račun, ker mi nič ne morete, saj se držim za vrv.“ Ob tolikšni iznajdljivosti in modrosti, bi se nam Salamon počutil bedaka.

Vrv je enakomerno tekla skozi škripec. Ko nam jo je v rokah ostalo le še kak dober meter je Miran sporočil

Iz globine, da je dosegel dno. Povedal je tudi, da je odkril stranski rov. Izvlekli smo vrv in sedaj sem bil na vrsti jaz. Navezal sem se in že so me prijatelji pričeli spuščati. Kaj kmalu sem se znašel ob Miranu, ki je čepel v skalni duplini, da ga ne bi poškorovalo padajoče kamenje, ki se je prožilo pri spuščanju. Dno brezna je bilo pravzaprav nekaj metrov niže, midva sva pristala na velikem kupu vej, listja in gručča, ki se je v toku časa nagrmadilo na dnu. Zlezla sva s kupa do nasprotne stene, kjer je nekaj metrov nad nama zijala odprtina stranskega rova. Splezala sva po steni do njega, kar pa ni bilo težko, ker je skala precej razčlenjena in nudi dovolj oprimkov. Rov je bil ozek in nizek, da se človek ni mogel niti pošteno zravhati. Splezala sva še po njem, vendar pa se je končal že po kakih petih metrih z navpičnim breznom, ki je zijal v globini. Legel sem na trebuh, Miran pa me je držal za noge, da sem se lahko nagnil čimbolj nad brezno. Posvetil sem navzdol in ugotovil, da se dno nahaja kakih 15 metrov niže. Opazil sem tudi nekaj stranskih rogov, ki so z dna vodili na vse strani. Brezno pa se je nadaljevalo tudi navzgor. Ker so stene bile previsne, sva morala odnehati.

Vrnila sva se nazaj v glavno jamo, kjer sva ugotovila, da so nama prijatelji izvlekli vrv. Tedaj pa je prišlo njihovih 5 minut. Prav lepo sva jih prosila, če jim smeva plačati vsak en škaf vina, predno so se toliko omehčali, da so najino prošnjo sprejeli. Šele potem sva dobila vrv. Ko pa so naju izvlekli na svetlo, je Miran iz jeze hotel napraviti požirek domačega, zato je odvezal nahrbtnik in izvlekel čutaro. Lahko bi si prihranil to delo, ker je bila učtara seveda prazna. Potuhnjeno hahljanje prijateljev nama je dalo vedeti, da žganje ni izhlapelo v zrak.

Tistega dne torej dna nismo dosegli. Zmenili pa smo se, da se čimprej vrnemo s potrebno opremo. Ni minilo 14 dni, ko smo zopet iskali bližnico v Blegošu. Tokrat nas je bilo osem. Kmalu smo stali na robu brezna. Prtdili smo škripec in pričelo se je spuščanje. Do prvega

dna se nas je spustilo pet, trije pa so ostali zgoraj, da nas po končani akciji izvlečejo. V stranskem rovu smo zabili klin in vpeli v vponko še drugi škripec. Miran, ki je bil spet na vrsti za spust, je dolgo otipaval klin, ki je lepo držal v poklini. Nismo ga prej spravili v luknjo, dokler ni zabil še en klin. Še dobro, da sem ostale kline skril, drugače bi z njimi naježil vso jamo. Ko je Miran izginil čez rob, je takoj obvisel na vrvi. Po kakih 15 metrih je dosegel dno. Spuščanje je bilo zelo težavno, ker je bilo ob škripcu zelo malo prostora. Ko smo izvlekli vrv, sem se navezal še jaz. Kot bi trenil, sem se znašel na dnu ob Miranu, ki je takoj pograbil konec vrvi in jo privezal na skalni rogelj. Onim zgoraj očitno ni prav nič zaupal. Pričela sva z raziskovanjem stranskih rogov, kar pa je bilo brezuspešno. Vsi so se namreč končali že po par metrih. Samo eden je vodil poševno navzgor. Splezala sva po njem, dokler najine svetilke niso otipale strop. Tako torej, skrivnost jame na Kramarjevem lazu je bila razjasnjena. Ker na dnu nisva imela kaj početi, so naju prijatelji izvlekli. Izbili smo kline in se splazili v glavno brezno. One zgoraj je pošteno ogrelo, preden so izvlekli naših pet trupel na svetlo.

O tej jami krožijo tudi pripovedke. Nekoč naj bi vanjo padla dekla, ki je iskala zablodeno kravo. Čez dolgo časa pa je izvir v Volaki prinesel na dan njene kosti in obleko. Pripovedka pa je očitno plod domišljije, ker v jami ni nobenih podzemskih voda. Po našem približnem merjenju, naj bi brezno bilo globoko okrog 60 metrov.

Ker je bilo lepo sončno vreme, smo pospravili našo kramo v nahrbtnike in jo mahnili še na vrh Blegoša. Po neskončnih blegoških gozdovih smo rinili naravnost navzgor. Kmalu smo dosegli pašnike na Leskovški planini, kjer smo naleteli na trop krav, ki so se mirno pasle po planini. Kmalu smo prisopihali do požganega hleva, kjer je prizadevno loško planinsko društvo zgradilo novo kočjo na starih temeljih. Potem smo jo po grebenu pobrisali na vrh, kjer smo polegli v travo in se razgledovali. Z Blegoša je ob lepem vremenu prelep razgled na vse strani, posebno pa še na škofjeloško hribovje. Spredaj goli Koprivnik, potem poraščena Mladi in Stari vrh, raztegnjena Gabrška gora, ter čisto v ozadju koničasti Lubnik. Lepo se vidi tudi Malenski vrh ali Gora, ki jo opisuje Tavčar v povesti „Cvetje v jeseni.“

Ker smo bili ravno jamarsko razporejeni, smo raziskali še bunker, katerega vhod smo našli malo pod vrhom. Blegoš je precej pozidan s temi utrdbami, saj je tudi tu čez vodila slovita Rupnikova linija. V zadnji steni bunkerja je zijala črna odprtina in vodila v notranjost Blegoša. Vstopili smo v gosjem redu in izginili v rovu. Miran, ki smo ga uporabljali za poskusnega zajčka, je seveda hodil spredaj. Sredi rova se je obrnil, da bi videl, če mu sledimo, tedaj pa je padel v globok jašek in si razbil koleno. Čeprav je znano, da papir vse prenese, pa si njegovega pridušanja le ne upam zapisati. Podzemeljski hodnik pa nas ni pripeljal daleč v notranjost. Po nekaj minutni hoji je ostro zavil in kmalu smo prilezli na svetlo iz bunkerja, ki je bil le par 10 metrov oddaljen od tistega, kjer smo vstopili.

Veseli in zadovoljni – razen nesrečnega Mirana seveda, smo se vračali v dolino. Mimo nove kočje smo zavili na markirano pot, ki vodi v Leskovicu. Sledili pa smo ji samo do Jelencev. To je gozdna jasa obdana s stoletnimi smrekami, kjer izvira kristalno čist studenec. Na njej sta dve razpadajoči kočji, kateri sta nekdaj služili

za bivališče gozdarjem in drvarjem.

Potem smo zopet zavili na levo, da bi prišli do svojih nahrbtnikov, ki smo jih pustili ob breznu. Tu se je zopet izkazal naš vodnik Rajko. Po stari navadi nas je vodil čez grape gor in dol, dokler še sam ni vedel, kje se nahaja. Verjetno bi iskali nahrbtnike še dandanes, če se ne bi razjezil kruljavi Miran in ga poslal na rep kolone. Tako smo vendarle našli pot do Kramarjevega

laza, kjer smo še zadnjič pogledali v temno žrelo pod seboj.

Vsi, ki smo sodelovali pri spuščanju v brezno, smo zaposleni v Kladivarju in zato ni čudno, če smo naše spuščanje imenovali „Akcijski Kladivar 77.“

Pečelin Matevž

KDAJ SE LAHKO REKREIRAMO

PANOGA	DAN	URA	PROSTOR
SPLOŠNA VADBA moški + ženske	PONEDELJEK	20.00 – 21.00	SPODNJI HODNIK
	ČETRTEK	19.15 – 20.00	TELOVADNICA
SPLOŠNA VADBA ženske	PETEK	19.15 – 20.00	SPODNJI HODNIK
VADBA ZA HOJO IN TEK NA SMUČEH moški + ženske	SREDA	19.15 – 20.50	TELOVADNICA
NAMIZNI TENIS moški + ženske	TOREK	19.00 – 21.00	SREDNJI HODNIK
	ČETRTEK	19.00 – 21.00	SREDNJI HODNIK
KOŠARKA REKREACIJA moški + ženske	PONEDELJEK	20.00 – 21.40	TELOVADNICA
KOŠARKA TRIM EKIPE moški	PETEK	18.25 – 20.00	TELOVADNICA
ODBOJKA moški + ženske	ČETRTEK	20.00 – 21.40	TELOVADNICA

Še nekaj pripomb:

1. Najemnino plačujejo sindikati v predvidenem razmerju udeležbe na rekreaciji. Od nas je odvisno, če bo denar dobro izkoriščen. Zato ob vsaki priložnosti pojdimo v telovadnico, saj je zato zgrajena – koristi pa bomo imeli predvsem sami.
2. Najemnina ni poceni, zato izkoristimo ure kar najbolje. Ker garderobe dovoljujejo, ste lahko ob označeni uri že oblečeni v ustrezno opremo.
3. Da bi rekreacija potekala brez težav in bi telovadnica ostala uporabna čim dlje, opozarjamo na red in pravila za uporabo telovadnice. Obešena so na vhodnih vratih.
4. Vhod za vse uporabnike je skozi poseben vhod nasproti Elektro v telovadnico. Izjema je namizni tenis, kjer je vhod mogoč skozi šolski vhod na nasprotni strani.

S FOTOAPARATOM NA SINDIKALNEM IZLETU

Izlet se je pričel običajno kot ostali delovni dnevi. Pravzaprav je bilo običajno samo zbirno mesto, medtem, ko je bil čas odhoda napovedan za ob pol šestih. Zato so nekateri tiste pol ure nadoknadili kar na avtobusu

Na Pohorju sta nas pričakala sonce in kosilo. Obeh smo se razveselili, še najbolj pa „steklenic“, ki so spadale h kosilu. Bila je namreč Martinova sobota . . .

Marsikdo si je želel, da bi imel tak razgled tudi v podjetju in ne samo na sindikalnem izletu (pa ne tisti spodaj)

V Mariboru smo si najprej ogledali Metalno. In sicer proizvodnje in gostinske obrate. V „prvih“ smo videli marsikaj zanimivega, v naslednjih pa smo celo poizkusili, kako tam delo poteka. Zato so slednji ostali marsikomu bolj živo v spominu

Pravijo, da je mariborski Akvarij evropsko znan. Mi smo se tega zavedali, zato se nismo tam zadrževali predolgo, da bi lahko prišli na vrsto še ostali Evropejci. Drugič smo pa tam videli tudi take ribe in ribice, ki jih v vsakdanjem življenju ne vidimo, zato se jih splača ogledati

In to naj bi bila fotografija ob zaključku izleta. Upam, da se bodo nekateri vseeno prepoznali na njej . . .

Temelj Franc

ZIMA

Sneg
s svojo belino
je kakor
Jobstov pianino.
Čutiš lepoto.
Z žarki od sonca
zima
prepojena, ni narejena.
Še morje se
utopilo je,
ko hlad je toploto
objev
s svojo lepoto.

Človek pokvarjen si.
Govorjenje je tvoje
hrumenje.
Iz odprtih ust ti
naslada beži
in se ti smeji.
Mesto je polno
vseh laži.
Človek oprosti
čas beži,
misel se tvoja
naj izpremeni.

Zaprta ste
v svoj spomin
in iščete srečo
na ta način.
Zahotelo se vam je
in dobili ste.
Ljubi starši,
bratje, sestre;
LJUDJE:
kričal bom,
da to ne gre!
Zima, zima
odhajaš ti
in puščaš za sabo
pomlad in ljudi.

Kopač Franc

V LJUDSKI MENZI

V decembru so v Ljudski menzi ugotovili, da so močno pod planom, pa še abonenti se pritožujejo nad okusom hrane in počasno postrežbo.

Staknili so glave in se dogovorili, da je vsak odgovoren za doseganje plana in da se bodo vsak po svojih močeh potrudili. Nato pa se je zgodilo . . .

Pokuševalec hrane šefu menze:

Abonent je pripravljen namesto naročenega kosila pojedeti tudi enolončnico, če bo kmalu dobil.

Šef menze:

Nemogoče, kuhinja je preobremenjena, kvečjemu za večerjo.

Šef kuhinje:

Seveda je možno, če bo počakal kakšno uro, le makaronov – polžkov nimamo, ki so v receptu.

Ekonom:

Polžki so nabavljeni in jih mora imeti kuhar na pultu.

Kuhar:

Pri meni ni nobenih makaronov – polžkov.

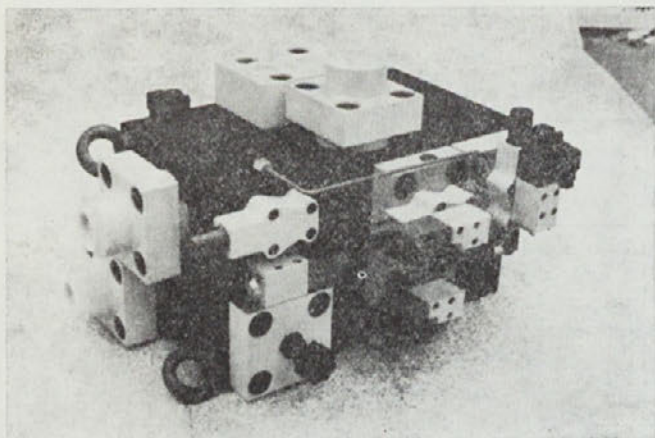
Nato se zberejo šef menze, pokuševalec hrane, šef kuhinje, ekonom, kuhar in še kdo, pregledajo kuhinjske pulte in najdejo dovolj makaronov – polžkov.

Kuhar:

Ja, polžki so že res, samo na škatli piše, da so špageti, ki pa niso v receptu . . .

Abonent je menda dočakal enolončnico, vprašanje je, če je še imel apetit in če se je za nekaj časa preobjedel (v tej menzi), kako pa je menza dosegla plan pa je najbrž jasno – saj je bila enolončnica na celotnem jedilnem listu najpreprostejša jed.

Bogataj Miha

Modul krmiljenja pehala - MKP-50

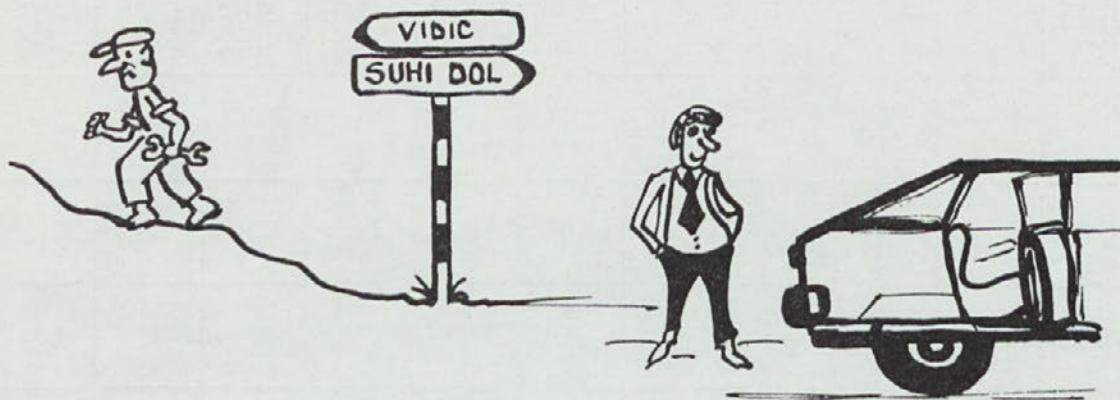
Največji v družini modulov, nazivne velikosti 50.

Konstruiran in izdelan je v Kladivar-ju.

Priljubljen je za krmiljenje predvsem vertikalnega cilindra pehala, s funkcijo varnostnega in izpustnega modula.

Vgrajuje se na večje hidravlične preoblikovalne stroje.

*VSI NA PIRNIK !
Na desno v kravati, na levo brez kravate .*

Poročila se je Mohorič Vida.

Iskrene čestitke!

